

— Φιλάσθενος! επανέλαβεν ὁ γείτων μου! εἰς τὴν ἡλικίαν σας! ! εἰ νέοι εἶναι ἀπὸ σίδηρον.

— Ἀπαῖσθε, κύριε, ἀπεκρίθη· νέος ἢ γέρον, πάσχω πολύ. Οἱ ἰατροὶ δὲν ἤμποροῦν νὰ μὲ βοηθήσουν, καὶ οἱ φίλοι μου μὲ περιγελοῦν.

Οἱ μαῦροι ὀφθαλμοὶ τῆς σιωπηλῆς κυρίας μ' ἐφάνησαν ἐξηγουντες συμπάθειάν τινα πρὸς ἐμέ.

— Εἰσθε στηθικός; . . . Εἶναι ὅμως ἀδύνατον. Ἐχετε ὤμους φαρδεῖς . . . γιγρὸν κουφάρι, ὡς λέγουν· τί πάσχετε;

— Τοῦτο ἴσα ἴσα δὲν ἤξεύρω· ἔχω ἡμικρανίας φρικτὰς, συμπτώματα δυσπεψίας, καὶ τὸ σημαντικώτερον ἀδυναμίαν νεύρων τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν πιστεύει, ἥτις ὅμως μὲ καταστάνει δυστυχίστατον.

— Φαντασία! εἶπεν ὁ κύριος.

— Φαντασία! επανέλαβεν ἡ σιωπηλὴ μου γειτόνισσα μὲ τόνον ἀγανακτικῆς, ἀτενίσασα τὸν ἀντίπαλόν μου, ὅστις ἐπροσπάθει ὁλονέν νὰ μ' ἀποδείξῃ ὅτι, καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς λογικῆς, δὲν ἔπαυχα.

— Νὰ μὲ εἰπῆς, επανέλαβεν ὁ γλωσσοκόπος, διὰ πάσχεις καταρροήν . . . μάλιστα· πάσχω καὶ ἐγὼ ὁσάκις φουᾶ βορρέας· ποδαλγίαν . . . ὁμοίως πάσχω καὶ ἐγὼ· φθίβιν . . . τὸ ἐννοῶ· ἀπὸ αὐτὴν ἀπέθανε καὶ ἡ σύζυγός μου· ἀλλὰ νευρικά, ἡμικρανίας! . . . Ὑποχόνδριον, φίλε μου! . . . φαντασία.

— Λοιπὸν, εἶπεν ἡ μαυρορόδος μειδιῶσα καὶ ἐντόνως, λυποῦμαι ἐξ ὅλης μου καρδίας τοὺς πάντας σκοντας τὴν κατὰ φαντασίαν αὐτὴν ἀσθενείαν. Εἶναι πολὺς καιρὸς ἀπὸ πάσχετε, κύριε; μὲ ἠρώτησεν.

Ἐπροσπάθησα ν' ἀποκριθῶ εἰς τὴν ἐρώτησίν της μὲ ἀκριτὴν ἀκρίβειαν, καὶ παρατήρησα ὅτι, καθόσον ἐπερίγραφα τὰ συμπτώματά μου τῷ ξανῷ ἢ περιέργειᾳ της. Αἱ ἀποκρίσεις διεδέχοντο ἀμέσως τὰς ἐρωτήσεις, καὶ αὐτὴ ἐπαλαμβάνει συνεχῶς· « τὰ ἴδια πάσχω καὶ ἐγώ! καὶ κατὰ δυστυχίαν γνωρίζω ἐκ πείρας ὅλα τὰ ἄθλια ἐπαχόλουθα. Ποτὲ μὲν αἰσθάνομαι ἀνησυχίαν σφοδρὴν ἰμοιᾶζουσαν μὲ ἀνησυχίαν ἥθικην, ποτὲ δὲ χάυνωσιν ἀπερίγραπτον, βοῇ εἰς τὰ αὐτὰ ὁμοίαν μὲ συμφωνίαν μουσικῆς Περτικῆς, ἀηδίαν φαγητῶν, καύτημον τῶν ὀφθαλμῶν . . . Δὲν αἰσθάνεσθαι καὶ τεῖς τὰ αὐτά; »

— Ἀπαράλλακτα, κυρία μου, καὶ πρὸς τούτοις βύρος τοῦ στομάχου, καὶ πόνον δξὺν ὑπὸ τοῦ πόδα.

— Κ' ἐγὼ ὁμοίως!

— Τόσον ὥστε ἀναγκάζομαι νὰ φορῶ ὑποδήματα γίγαντος, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἤμπορεῖ νὰ κατοικήσῃ ὁλόκληρος οἰκογένεια.

— Περιέργον πόσον ὁμοιάζουν τὰ παθήματά μας! ἀπεκρίθη μειδιῶσα καὶ διὰ νὰ μὲ τὸ ἀποδείξῃ, ἀνέσχευσε μικρότατον ποδαρίον περιτυλιγμένον μ' ἐμ-

Μουσικοὶ Πέρσαι.

βαδα παχείαν, τὴν ὁποίαν ἔβαλλε καὶ ἐξέβαλλε μὲ πολλὴν εὐκολίαν. Βλέπετε πόσον εἶναι μεγάλη!

Καὶ ἡ μεγάλη ἐκείνη ἐμβὰς μόλις ἀπετέλει τὸ ἔκτον τῶν ἐδικῶν μου ὑποδημάτων! Ἐντρακεῖς τότε διὰ τὸ μέγεθος αὐτῶν, τὰ ἔχωσα ὑποκάτω τοῦ ἀντικρυνοῦ μου καθίσματος.

— Ἀναμειβόμενος, ἐξηκολούθησε, θὰ φορῆτε ὡς καὶ ἐγὼ μαλλίνας καλτὰς ἐπάνω τῶν ὀπείων, διὰ νὰ τὰς κρύψω, βάλλω ἄλλας μεταξωτάς.

Καὶ τὰ βλέμματά μου ἔπεσαν τότε ἐπάνω ποδός, ὁ ὁποῖος, ὅχι μόνον δὲν ἐφαίνετο ὅτι ἐπεριτυλίσσετο μὲ καλτὰς μαλλίνας, ἀλλ' ὁμοιάζει τορευτός. Κύριοι

φιλόσοφοι τῶν πανεπιστημίων, ἐξηγήσατέ με, παρακαλῶ, τὰς ἀνθρωπίνους συμπαθείας. Ἡ συμπαθεία της ἕως πρὸ ὀλίγου ἀφώνου κυρίας ἐγεννήθη ἐν ἰκαριῇ, καὶ ἐγεννήθη ἐξ αἰτίας τῆς ἡμικρανίας, τῶν νευρικῶν, τῶν μαλλίνων καλτῶν, καὶ τῶν χονδρῶν εἰδῶν ὑποδημάτων! Μόλις ἀπὸ ὀλίγων λεπτῶν ἔχρηστον νολοῦντο ἡ γνωριμία μας, καὶ ἐν τοσούτῳ συνῆλθον λεγόμεθα ὡς ἀρχαιότατοι οἴλοι. Ἡ σύμπτωσις τῶν παθῶν μας ἐφαίνετο ὅτι ἠλάττανε τοὺς πόνους μας, ἀν πρέπει μάλιστα νὰ κρίνω ἀπὸ τὴν προσοχὴν μὲ τὴν ὁποίαν ἤκουεν ἡ νέα φίλη μου τὴν λεπτομέρειαν τῶν κεφαλαλγιῶν καὶ νευραλγιῶν μου. Ο